

DIARI D'UN INADAPTAT

JOAN SOLER GÓMEZ



DIARI D'UN INADAPTAT

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 29

DIARI D'UN INADAPTAT

Joan Soler

Primera edició: setembre del 2022

© Joan Soler Gómez

© de l'edició:
Quorum Llibres
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
quorum@quorumllibres.cat
www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-55-6

DL T 676-2022

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

DIA 1

Fa una estona que m'he assegut a la terrassa per prendre'm el cafè. En arribar, m'adono que hi ha la clientela de sempre. És a dir, l'home del diari esportiu, les dones que parlen de les seves coses, uns nens que juguen entre les taules i, per descomptat, la noia del gos, que mira el mòbil mentre encén una cigarreta. Albiro que la noia del gos pren el seu cafè amb llet i el seu entrepà per esmorzar.

De tot el que percebo fins aleshores, el que em captiva són els colors vius que exposa la Rambla. No em sento gens atret pels colors, tot al contrari, el que em porta de corcoll és aquell exercici que ens ha encomanat fer la professora del curs de català. Fer un diari personal, ara, em treu de polleguera. Perquè no sols és fer el diari, el que hem de fer, és llegir-nos una novel·la i, una vegada llegida, escriure les nostres vivències. Penso que, si hagués sabut que hauria de fer aquest tipus de treballs, no m'hauria matriculat al curs. Amb aquesta opressió, encenc una cigarreta. Els ulls se'm perden dins una claror que es reflecteix per les parets dels edificis que hi ha al meu davant, a terra, i després s'adorm per damunt dels arbres i per sobre els terrats, fins que s'esmuny pels cantells i fuig Rambla enllà. És un d'aquells matins perfectes per perdre's pels carrers i entre les places que ens ofereix la vila.

Quan torno d'aquest imaginat transcórrer, sense moure'm de la terrassa, topo amb la realitat i em sobta de nou la preocupació de fer el diari. El que més m'amoïna és la recerca que haig de fer per la prestatgeria de casa per trobar la narració que m'hauria de llegir, i això m'ofega el cervell.

La noia del gos s'ha aixecat, i, per cert, va sense el gos. Ara passa pel meu costat i he estat a punt de preguntar-li per què no duu l'animaló. Peco de prudent i no goso dir-li res. Com sempre, passa sense mirar-me

i agafa direcció Rambla avall, però en girar la cantonada no he pogut seguir-la més amb la mirada.

Fins aleshores, he pogut gaudir de la seva esquena i d'aquell pentinat de cabells llisos i foscos que li cobreixen part de l'espatlla. M'he quedat sol, l'home del diari també ha marxat, com les dones i els nens. Fins i tot els coloms han aixecat el vol. Observo com surt la cambrera per recollir les tasses, els plats i el diari. La noia prima tampoc m'ha mirat. Vistes les circumstàncies, decideixo marxar cap al pis.

Mentre camino, em tornen dins el cervell les paraules de la professora i la idea de fer el diari. Cerco la novel·la que hauria de llegir per poder fer el treball. Aquest pensament és un miratge, perquè la memòria m'ha exposat la felicitat de quan no feia res. Llavors era un home feliç, sense cap mena d'obligació. Aquesta època em fascina fins a l'extrem que l'enyoro. Però no podia continuar d'aquella manera, per això m'he obligat a fer alguna cosa i amb aquesta idea em vaig matricular al curs. Puc dir que he pres una bona determinació, perquè, d'entrada, he tingut un pèl de sort amb els companys de classe. El fet de ser l'únic home m'agrada.

Arribo al pis i, després de canviar-me de roba, em poso de pet a la recerca del llibre i em perdo per dins un ventall d'antigues narracions que en un altre temps m'havien fascinat i que, ara que les retrobo, la majoria no em ve gens de gust llegir-les de nou. Fins que m'he adonat que, entre tot aquest escampall de llibres, resta mig amagada una novel·la de Josep Pla, *El carrer estret*. Per un instant dubto, en percebre entre les mans una altra novel·la que en el seu moment em va agradar molt. Però decideixo fer el dinar i mirar la televisió i reprendre després la recerca del llibre.

Engego el televisor i fan un programa de gastronomia. És un reportatge que no només parla del tema dels fogons, sinó que s'acosta a diferents indrets del país. Avui, pel que sento, està dedicat a la cuina d'Osona. L'escolto mentre em faig el dinar, que, com de costum, és un plat d'amanida amb peix a la planxa. Sento que el presentador diu: "El paisatge dins la cassola". "Una bona dita", he pensat en el moment d'escoltar-la. Aquesta frase em fa mirar-me el plat que reposa als fogons i m'adono que el meu menú no em duria per cap racó de Catalunya. Tal vegada pot passar per un plat mediterrani, si més no.

Sento la veu de la cuinera mentre elabora un d'aquells plats d'interior i és aleshores que m'introdueix al paisatge de la comarca. Menjo el que m'he preparat i el pensament em porta al record d'un altre mestre de la gastronomia, el mataroní Néstor Luján, un erudit gastrònom i escriptor. Em passa pel cap que el llibre que hauria de llegir és *La Rambla fa baixada*. Però ho deixo córrer i el llibre que escullo és el de Josep Pla, *El carrer estret*.

DIA 2

Un matí més soc a la terrassa de la cafeteria i avui he descobert, mentre demano el meu cafè, que en aquest local no sols serveixen cafès i entrepans, sinó que també hi ha un bon assortit de pastes dolces i salades. Però el que em crida l'atenció és tot aquest reguitzell de plats de tota mena. Observo les típiques amanides verdes i de pasta, sense oblidar el tradicional plat de patates fregides amb el seu quart de cuixa de pollastre, tot guarnit amb una salsa per donar més vida als aliments que s'hi exposen. Vist el panorama, haig de dir que tot aquest bé de Déu de plats tampoc ens durien per cap indret del país.

Surto a la terrassa i albiro un passeig que desprèn el seu rostre més peculiar. Els colors que m'envolten són d'allò més vius, més alegres. Fins i tot les persones que passen semblen més vives. Després de fer el repàs de cada dia, m'he assegut i albiro a la noia del gos, que avui porta l'animal. Observo que jeu al costat de la seva mestressa, sembla un gos de porcellana. Els coloms picotegen unes molles de pasta que li deuen haver caigut a algú. Fito les persones que van per la Rambla i les que resten al meu costat compartint aquesta magnífica terrassa. No em sobta cap pensament i això em fa adonar que la noia del gos parla pel mòbil. Com m'agradaria ser mòbil! Aquesta ha sigut la meua conclusió. Però la mirada se'n va més enllà de la noia del gos i em duu fins als altres companys de terrassa. Com cada matí, els ulls em mostren l'home del diari i les dones que parlen. Marxo més lluny i topo amb altres persones que no he qualificat.

Retorno a la Rambla, que, com he comentat, mostra la seva cara més atractiva. Els ulls s'hi han perdut, en guaitar el batibull de gent que camina per aquest indret. Veig que la major part de les persones van parlant pels mòbils, tot i que moltes van acompanyades. Altres van sols,

discutint amb l'aparell que duen a les mans, i altres ho fan amb la seva parella. Contemplo un matí de cel blau esplèndid, l'aire és net i fràgil.

No medito res, sols contemplo la gent, el matí i els colors. Fins que m'adono que la noia del gos conversa amb una altra noia, que ha arribat sense que me n'hagi adonat. Seu al costat de la noia del gos. És aleshores que fito la manera de vestir de les noies, que duen un uniforme de color blau, deu ser l'uniforme de l'empresa on treballen. Pel que sembla, parlen d'algun company de feina, perquè la noia que fa poc que ha arribat deixa anar paraules soltes, com si criticués a alguna noia. La noia del gos, en sentir la seva companya de taula, assenteix amb el cap. Sospito que s'han adonat que les escolto, perquè de sobte han canviat de conversa i s'han posat a parlar dels horaris setmanals. Veig com la noia rossa, amb un gest ràpid, es treu de la butxaca de l'americana una cigarreta i un encenedor. Al mateix temps, crec que m'ha mirat de reüll i ha retornat la mirada a la noia del gos.

El que fuma ara soc jo. Tot rutlla d'allò més insípid, fins que retrobo el maleït tema del diari. Inicio una estratègia perquè l'exercici no se'm faci molt galdós. Perquè no em sento gens hàbil per afrontar-lo. De sobte recordo que hauria de comprar-me una llibreta i un bolígraf per iniciar aquest projecte.

Un cop més, resto sol en aquella terrassa, amb la companyia d'un colom, que espera, subtil, la meua absència. Sospito que vol apropiarse la taula, perquè en veure la tassa de cafè deu creure que trobarà alguna cosa per dur-se al bec. El miro, ens mirem, fins que l'au s'adona que no hi té res a fer i amb una volada ràpida s'instal·la en una branca. El que ignoro és que darrere meu ha sortit la cambrera per recollir tots els plats i gots que han deixat la resta de clients. Ara passa pel meu costat i el seu bleix de noia jove em transmet un bri d'aire sensual. M'ha agradat tant aquest bleix que soc a un pas d'enamorar-me de la noia. No ho he fet, ans tot al contrari. Decideixo fotre el camp i posar rumb a la botiga dels xinesos per comprar-me la llibreta i el bolígraf, amb el convenciment d'iniciar el diari aquesta tarda.

Mentre camino fins a la botiga, em ve al pensament el primer dia de classe, i no puc dir altra cosa que va ser d'allò més avorrit. Perquè va ser el típic dia de presentacions. Per a un servidor, el fet de presentar-se en públic es fa un pèl carregós, perquè no estic acostumat a fer-ho, tot i que haig de dir que no ha sigut gaire greu. Però si ara algú em pregunta pels noms

de les meves companyes haig de dir que soc incapaç de recordar-me'n, només del nom d'una noia de cabells rossos, cos esvelt i que vestia de fosc: Marina. I el recordo perquè la noia se m'ha assegut al costat. Arribo a la botiga dels xinesos i em compro la llibreta i el bolígraf. Quan surto, poso direcció cap al pis.

Com sempre, després de canviar-me de roba, deixo els estris per escriure a sobre la taula de l'escriptori i tot seguit engego el televisor per veure, de nou, aquell programa de gastronomia. En el fons, no dono cap mena d'importància al que diu el presentador. Tot al contrari, faig el meu dinar i penso en el diari. De sobte, em travessa per dins el cervell la inesperada actitud de les meves companyes de curs en sentir la professora quan ens va deixar anar que havíem de fer el puto diari. Aquelles dones van posar el crit al cel, una mica desesperades, perquè no estan gens avesades a fer treballs d'aquesta envergadura, i dic *desesperades* perquè, en sortir de classe, van marxar de pet a la biblioteca per escollir la narració per poder fer el treball. Tret de la Marina, que va confessar que tenia una idea més clara per fer el diari i sabia quina novel·la volia llegir. Més o menys com un servidor.

Deixo de pensar-hi i em poso a dinar. Avui m'he fet un plat d'arròs blanc amb un ou ferrat al damunt. Mentre degusto aquest plat fàcil i econòmic, recordo unes paraules de Néstor Luján, que sempre deia que "els ous ferrats s'han de posar enmig de la boca i, amb les dents, esclafar-los de tal manera que l'explosió inundi tot el paladar; que els ous ferrats, si es mengen sucats amb pa, és un veritable sacrilegi gastronòmic". Té tota la raó del món, els ous ferrats s'han de menjar amb el rovell dins la boca, per poder gaudir de tot el seu esclat.

Després de dinar, m'he posat davant del televisor una estona a mirar el famós programa de crits i animalades. Cansat d'embotir els ulls i el cervell de tota aquesta merda, m'he acostat a la prestatgeria per agafar la novel·la de Josep Pla *El carrer estret*.